

отъ тѣхъ отбрана 30-хилядна войска. Но когато наскоро следъ това, въ една война съ арабитѣ (692 год.) две трети отъ тия войски преминали на мохамеданска страна, останалата третина заедно съ женитѣ и децата била безчовѣчно изтрѣбена отъ гърцитѣ.

Въ Опсикіонъ славяни живѣли още въ X вѣкъ. Българитѣ, които живѣятъ сега въ Витинія, съвсемъ не сж потомци на слависианитѣ, а сж колонисти, преселени въ най-ново време ⁴². На 679 год. се случило едно събитие, което измѣнило отново сѣдбинитѣ на полуострова. Пълчищата на неславянскитѣ българи преминали Дунава и, като съединили различнитѣ племена въ Мизія въ една държава, внесли въ разединенитѣ славянски области елементъ, който имъ липсвалъ до тогава — единство.

Нека погледнемъ сега назадъ: славянската колонизация се наченала въ III вѣкъ и се продължавала почти 400 години. Петдесетъ или дори стогодишни преселвания едва ли биха стигали, за да стане толкова сжществено измѣнение на всички етнографски отношения. Славянитѣ се явявали тукъ постепенно. Изпърво тѣ се заселили като колони между трако-илиритѣ, ромѣнитѣ и гърцитѣ, привикнали на римския общественъ животъ и дали на византийцитѣ отлични полководци. Въ края на V вѣкъ се започнало преселване на голѣми маси съ оржие въ ржце. Шафарикъ погрѣшно мисли, че славянскитѣ семейства никога не нахлували на въоржжени маси въ Мизія и въ съседнитѣ ней страни, а всѣкога се явявали раздѣлено и мирно, като искали само да намѣрятъ удобни за обработване земи и прибѣгвали до оржие едничко за лична отбрана. Тоя възгледъ е много идиличенъ. Въ действителностъ славянитѣ, заемайки полетата на Тракия, Македонія, Мизія и Илирія, били сжщиятъ оня воинственъ народъ, който презъ срѣднитѣ вѣкове непрекъснато се борилъ съ византийцитѣ и въ наши дни не веднажъ каралъ турцитѣ да треперятъ предъ него. Сжщиятъ характеръ се изтъквалъ у преселницитѣ, въ тѣхнитѣ пристжпи на Солунъ, въ грабителскитѣ имъ походи по Срѣдиземно море и въ стотини битки съ гърцитѣ ⁴³.